

PEONY

아빠,
나 이 걸
혼 안 할래요! **3**

ท่านพ่อ ลูกไม่อยาก แต่งงาน

홍희수

HONG HEESOO

เขียน

Yuna puck วาด

บทที่ 12

คิดว่าจะราบรื่นเสียอีก...?

ทันทีที่เห็นชุดเกราะสีดำขององค์รัชทายาทซึ่งอยู่บริเวณ
ต้นขบวนแห่ฉลองชัยชนะ ชาวจักรวรรดิต่างส่งเสียงโห่ร้องด้วย
ความยินดี

“ทรงสง่างามราวกับวีรบุรุษไม่มีผิด!”

“ไม่ใช่ทุกคนที่จะบุกทะลวงค่ายของพวกข้าศึก ไปตัดหัว
ผู้นำฝ่ายนั้นได้นะ!”

ผู้คนต่างพากันยกย่องสรรเสริญองค์รัชทายาทกัน
ยกใหญ่ เพราะผลงานของเขาอยู่ในระดับที่เทียบเคียงกับดยุก
โพลเยนหรือวีรบุรุษกู่ชาติได้เลย

ในที่สุดขบวนฉลองชัยชนะขององค์รัชทายาทที่เรียก
เสียงโห่ร้องด้วยความยินดีมาตลอดทาง ก็เดินทางมาถึง
พระราชวัง

องค์กรบรรณาธิการทอดมองลูกชายที่เดินเข้ามาในห้องทำงาน ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความระแวงระวัง แต่เนื่องจากมีหมวกเหล็กปิดบังอยู่ จึงทำให้มองเห็นสีหน้าของคนเป็นลูกชายไม่ค่อยชัดเท่าไรนัก

ในเมื่อเจ้านั้นเล่นทำคุณงามความดีขนาดนั้น พวกเขาชั้นสูงคงจะอยู่ไม่สุขกันอีกแน่

หรือเจ้าลูกชายคิดจะอาศัยโอกาสนี้ลักขโมยมาจากบัลลังก์?

ความคิดเช่นนั้นทำให้องค์กรบรรณาธิการเริ่มคิดหาวิธีจัดการลูกชายตัวเอง

ต่อให้เจ้านั้นจะบ้าดีเดือดขนาดไหน ข้าก็ยังมีดยุกโพลเอนอยู่...

องค์กรบรรณาธิการมัดแต่จ้องมองลูกชายด้วยสายตาเย็นเยือกไม่วางตา รู้ตัวอีกทีองค์กรรัชทายาทก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าแล้ว

แม้ว่าตอนนี้ชุดเกราะสีดำทมิฬจะกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะไปแล้ว แต่ในสายตาขององค์จักรพรรดิ มันยังคงเป็นเพียงแค่ลางร้ายเท่านั้น

องค์จักรพรรดิพยายามข่มความกลัวพร้อมกล่าวต้อนรับองค์รัชทายาทด้วยรอยยิ้มกว้าง

“ยินดีต้อนรับองค์รัชทายาท เจ้าทำได้ดีมากในการปกป้องทางใต้”

หลังจากได้ยินคำกล่าวต้อนรับขององค์จักรพรรดิ องค์รัชทายาทแม้จะมีลเลี่ยนที่อยู่ในชุดเกราะจึงโค้งศีรษะลง

“ทั้งหมดนี้ต้องขอบพระทัยการจัดการขององค์จักรพรรดิพะยะค่ะ”

ใบหน้าขององค์จักรพรรดิดูผ่อนคลายขึ้นทันที หลังจากกังวลมาโดยตลอดว่าจะทำอย่างไรดี หากลูกชายทำตัวอวดดีเหมือนเมื่อก่อน

“เจ้าไม่คิดจะให้คนเป็นพ่อเห็นหน้าเลยงั้นรึ”

องค์รัชทายาทโค้งศีรษะลงอย่างนอบน้อมพร้อมตอบ

“กระหม่อมต้องเดินทางมาไกลโดยไม่คาดคิด จึงไม่ได้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมพะยะค่ะ หวังว่าฝ่าบาทจะเข้าพระทัย”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงช่วยไม่ได้”

สีหน้าขององค์จักรพรรดิเปลี่ยนไปเป็นไม่สบอารมณ์อีกครั้งเนื่องจากโดนปฏิเสธ แม้ว่าอีกฝ่ายจะใช้คำพูดสุภาพก็ตาม แต่หลังจากนั้นไม่นาน องค์รัชทายาทก็กล่าวยกย่ององค์จักรพรรดิอีกรอบ

“กระหม่อมอยากขอพระทัยอีกครั้งที่ทรงอนุญาตให้มีการจัดงานฉลองชัยชนะพะยะค่ะ”

สีหน้าขององค์จักรพรรดิกลับมาสดใสขึ้นเหมือนเดิม

“อืม ตอนนี่คงถึงเวลาต้องเริ่มเตรียมงานเลี้ยงแล้วสินะ แต่เหลือเวลาอีกเพียงแค่วันเดียว งานที่ต้องทำคงเยอะน่าดู”

“พะยะค่ะ”

“ข้าได้บอกเคาน์เตสโรฮัส หัวหน้านางกำนัลไว้แล้วว่าให้เตรียมงานให้ดี เพราะฉะนั้นไม่ต้องเป็นห่วง”

ประโยคนั้นทำให้องค์รัชทายาทลังเลอยู่สักพัก ก่อนจะ
เปิดปากพูด

“กระหม่อมต้องการเปลี่ยนผู้รับผิดชอบ ได้ไหมพะย่ะค่ะ”

องค์จักรพรรดิพยักหน้าตอบลูกชายอย่างมีชีวิตชีวา

“ได้สิ เจ้าคงมีคนที่คุณคิดไว้ในใจแล้วสินะ ดีเลย ไหนลอง
บอกข้ามาซิ”

หลังได้รับการอนุญาตจากองค์จักรพรรดิ องค์รัชทายาท
จึงตอบกลับด้วยเสียงอันแผ่วเบา

“กระหม่อมรู้สึกกังวลที่งานฉลองชัยชนะจัดใกล้กับงาน
ฉลองบรรลุนิติภาวะของน้องสาวพะย่ะค่ะ”

องค์จักรพรรดิตอบด้วยน้ำเสียงเนือยๆ หลังจากได้ยิน
ลูกชายเอ่ยถึงลูกสาวที่มักจะอยู่นอกเหนือความสนใจเสมอ

“ฮืม นั่นสินะ”

เขาจงใจตอบสนองอย่างไม่ชัดเจน ทว่าองค์รัชทายาท
ยังคงใจเย็นไม่มีเปลี่ยน

“กระหม่อมจึงอยากให้เป็นเกียรติให้ น้องสาวของกระหม่อม เข้ามาจัดการดูแลงานเลี้ยงด้วยพะย่ะค่ะ เพราะถ้าหากงานเลี้ยงที่ เรอดูแลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เด็กคนนั้นจะได้รับความดีความชอบ แล้วงานฉลองบรรลุนิติภาวะก็จะได้รับความสนใจมากขึ้นด้วย พะย่ะค่ะ”

ประโยคนั้นทำให้องค์จักรพรรดิเริ่มครุ่นคิด

ช่วงนี้องค์จักรพรรดินี้ก็ทำตัวเกาะเกาะน่าน้ำค้างอยู่
ไม่น้อย

หลังจากนี้ถึงพฤติกรรมแสนน่าน้ำค้างขององค์-
จักรพรรดินี้ องค์จักรพรรดิก็พยักหน้าตอบทันที

“ดีเลย ถ้านั้นข้าจะให้องค์หญิงเป็นเจ้าภาพในการจัดงาน
ฉลองชัยชนะ เจ้าอยากจัดงานแบบไหนก็ไปปรึกษากับเด็กคนนั้น
ได้เลย”

สิ้นเสียงองค์จักรพรรดิ องค์รัชทายาทจึงโค้งศีรษะเป็นการ
ตอบรับ

“ขอบพระทัยที่ครั้งนี้ก็ทรงอนุญาตพะย่ะค่ะ ฝ่าบาท”

องค์จักรพรรดิพึงพอใจอย่างยิ่งเมื่อลูกชายที่มักจะมีท่าที
ระแวงระวังอยู่ตลอด มีท่าทีสุภาพอ่อนโยนเช่นนี้ เขาหัวเราะ
เสียงดังลั่นอย่างอารมณ์ดีและกล่าวต่อ

“มีเรื่องแค่นี้ใช่ไหม เจ้าคงจะเหนื่อยมากน่าดู รีบกลับไป
พักผ่อนเถอะ”

องค์รัชทายาทโค้งคำนับให้การอนุญาตขององค์-
จักรพรรดิอย่างนอบน้อม

“พะยะค่ะ ขอบพระทัยสำหรับการเอาใจใส่พะยะค่ะ”

ทันทีที่องค์รัชทายาทเดินออกจากห้องทำงานไป องค์-
จักรพรรดิจึงทอดมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายพร้อมพึมพำกับ
ตัวเอง

“ในที่สุด แกก็เข้าใจประเด็นสำคัญแล้วสินะ”

องค์จักรพรรดิโล่งใจ เมื่อเห็นเจ้าลูกชายที่ทำให้ปวด
สมองมาโดยตลอดโค้งคำนับให้ อย่างนอบน้อม

ในอีกด้านหนึ่ง องค์รัชทายาทบอกให้เหล่ามหาดเล็กออกไป
ทันทีเมื่อกลับมาถึงห้อง

“ฉันเปลี่ยนชุดเองได้ ทุกคนออกไปซะ”

เมื่อเหล่ามหาดเล็กออกไป องค์รัชทายาทจึงตั้งใจจะถอด
หมวกเหล็กออกไป แต่จู่ๆ ก็มีใครบางคนปรากฏกายออกมาจาก
ด้านหลังผ้าม่าน

“องค์จักรพรรดิว่ายังไงบ้าง”

อีกฝ่ายพูดด้วยน้ำเสียงเยอหยิ่งเหมือนที่ใช้พูดกับลูกน้อง
แต่แทนที่องค์รัชทายาทจะแสดงท่าทีโกรธเกรี้ยว เขากลับ
คุกเข่าลงข้างหนึ่งแล้วโค้งคำนับ

“เป็นไปตามที่ทรงคาดไว้พะย่ะค่ะ พระองค์ให้องค์หญิง
ดูแลงานเลี้ยงพะย่ะค่ะ”

“ดีเลย”

องค์หญิงจะได้รับการยกย่องชมเชยจากผู้คนมากมายอย่าง
แน่นอน หากได้เป็นเจ้าภาพและจัดงานเลี้ยงได้อย่างสำเร็จจุลวง

ไปได้ด้วยดี แต่นั่นหมายความว่า ในกรณีที่เกิดข้อผิดพลาดขึ้นมา
องค์กรหญิงก็ต้องเป็นผู้รับผิดชอบเช่นกัน

เท่านี้ผู้หญิงจอมเจ้าเล่ห์คนนั้นก็ทำอะไรไปไม่ได้แล้ว

ทุกอย่างเป็นไปตามแผน

ชายหนุ่มคิดเช่นนั้นสักพัก ก่อนจะหันไปมององค์กรรัชทายาท
ที่ดูมีท่าทางอึดอัด

“ถอดหมวกเหล็กออกได้แล้ว”

สิ้นเสียงประโยคนั้น ชายหนุ่มที่สวมชุดเกราะสีดำทะมึน
จึงถอดหมวกเหล็กออก น่าตกใจที่บุคคลซึ่งอยู่ใต้ชุดนั้นไม่ใช่
องค์กรรัชทายาท

วิคเตอร์มองคนที่อยู่ตรงหน้าพร้อมถือหมวกเหล็กที่ถอด
ออกไว้ตรงเอว

องค์กรรัชทายาทสวมเพียงแค่เสื้อเชิ้ตสีขาว มีสีหน้าสบายๆ
ผัดกับเขาที่ต้องสวมชุดเกราะอยู่ตลอดเวลา

“ฝ่าบาท กระหม่อมว่าจากนี้ไป ฝ่าบาทเสด็จไปเข้าเฝ้า
องค์จักรพรรดิด้วยตนเองน่าจะดีกว่าพะยะค่ะ กระหม่อมเกือบ
โดนจับได้แล้วนะพะยะค่ะ”

คำพูดของลูกน้องที่แฝงด้วยความขุ่นเคืองเล็กน้อยทำให้
แม็กซ์ยกยิ้มมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง

“แล้วไงล่ะ ไอ้หมอนั้นมันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่อยู่ในชุดเกราะ
คือลูกตัวเองหรือคนอื่นกันแน่”

“แต่ว่า...”

“ฉันไม่เคยคิดที่จะกัมหัวให้คนแบบนั้นแม้แต่นิดเดียว
อยู่แล้ว เลิกคุยเรื่องนี้กันดีกว่า”

เพียงแต่ความรู้สึกกดดันที่ต้องแสดงเป็นองค์รัชทายาท
ต่อหน้าองค์จักรพรรดิในวันนี้ก็ทำให้คลื่นเหียนเวียนศีรษะ
พอแล้ว แต่ก็ยังต้องทำแบบนี้ต่อไปอีก วิคเตอร์รู้สึกอยากร้องไห้
ขึ้นมาทันทีเมื่อได้รู้เช่นนั้น

นี่มันไม่เกินไปหน่อยหรือ จะให้ฉันใส่ชุดเกราะนั้นทุกวัน
เลยเนี่ยนะ

แม็กซ์กล่าวต่อด้วยรอยยิ้ม โดยไม่มีทางรู้เลยว่าวิกเตอร์
คิดอะไรอยู่ในใจ

“ถ้าไม่ถอดหมวกเหล็กออกก็ไม่โดนจับได้หรอก ไม่ต้อง
เป็นห่วง”

สิ้นเสียงประโยคนั้น วิกเตอร์จึงคอตกลงอย่างไร้ริ้วแรง
พร้อมกับตอบว่า

“น้อมรับคำสั่งพะยะค่ะ”

‘งานเสียงจะจัดขึ้นเป็นงานเต็มลำสวมหน้ากาก ส่วนเรื่องอื่น
นอกเหนือจากนี้ เธอจัดการเองได้เลย’

เบียทริซเซซยาแผนงานเสียงที่ส่งมาจากพี่ชายต่างแม่จน
ยับยู่ยี่ แล้วพิมพ์ด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

“แม็กซ์มิลเลียน...!”

เขาไม่เคยส่งสัญญาณอะไรให้เห็นมาก่อน เธอจึงไม่คาดคิดว่าแม็กซ์มิลเลียนจะมอบหมายหน้าที่ดูแลงานเลี้ยงครั้งนี้ให้กับเธอ

ในเมื่อตอนนี้เธอได้จับพลัดจับผลูมาเกี่ยวข้องกับงานเลี้ยงและลงเรือลำเดียวกันกับพี่ชายต่างแม่แล้ว แผนการทำลายงานเลี้ยงให้พังพินาศจึงใช้การไม่ได้อีกต่อไป

ผิดแผนไปหมด เบียทริเซ่คิดพลางยื่นมือไปคว้าสิ่งของมาขว้างปาลงพื้นด้วยความหงุดหงิด

“ไอ้คนน่าร้าคาญนี้รู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังคิดจะใช้งานใครอยู่!”

องค์หญิงเดินผ่านเหล่านางกำนัลที่พากันหวาดผวามจนสีหน้าซีดเผือด ก่อนจะเปิดฝาขวดเหล้าแล้วกระดกดื่มพรวดๆ จากนั้นไม่นาน ภายในन्हัยน์ตาสีแดงกำของหญิงสาวก็เริ่มฉายแววบ้าคลั่ง

จริงสิ ต่อให้ทำลายงานเลี้ยงไม่ได้ก็ยังทำให้เขาถูกมองว่าเป็นคนเสียสติได้นี้!

ฉันหวังว่างานเต็มร้านจะผ่านไปเร็ว ๆ แต่ช่วงเวลานี้มันกลับยาวนานกว่าที่หวังไว้พอสมควร

อ่า น่าเบื่อจัง อีกสองสัปดาห์ก็ต้องไปอีกเหอเนี่ย

ในขณะที่ฉันกำลังคิด เมลิสันก็พูดขึ้นว่า

“คุณหนูสวยมากเลยคะ!”

“ใช่ค่ะ เลดีที่โดดเด่นที่สุดในงานเลี้ยงวันนี้จะต้องเป็นคุณหนูอย่างแน่นอนค่ะ!”

ฉันจะดูโดดเด่นในวันนี้ไม่ได้โดยเด็ดขาด พอได้ยินคำพูดแบบนั้นแล้วก็รู้สึกไม่สบายใจเลยจริงๆ

“ไม่หรอกน่า คนสวยๆ เยอะแยะจะตายไป พูดอะไรอย่างนั้น”

ฉันถอนหายใจพลางหันไปมองกระจก

ถึงแม้สีจะไม่สะดุดตาและมีดีไซน์เรียบง่าย แต่เพราะตัวชุดให้ความรู้สึกน่ารักน่าเอ็นดู จึงพอจะดึงดูดสายตาได้อยู่บ้าง

ขออ้อละ อย่าสะดุดตาองค์กรชัทยาบาทเลยนะ...

ขณะที่ฉันถอนหายใจอีกรอบด้วยความกังวลใจ

“คุณหนู เตรียมตัวเสร็จแล้วหรือยังครับ”

หลังได้ยินเสียงของเดอรรีคซึ่งดังขึ้นที่อีกฝั่งของประตู ฉันก็หยุดตัวลุกขึ้นเพิ่มความสูง พวกสาวใช้จึงหันมามองฉัน พร้อมกล่าวว่า

“คุณหนู มั่นใจหน่อยสิคะ”

“ใช่ค่ะ พวกเราไม่ได้พูดเล่นนะคะ คุณหนูคงถามมากมาย และจะต้องโดดเด่นที่สุดในงานแต่งงานแน่นอนค่ะ!”

ขอร้องละ เลิกพูดอะไรน่ากลัวอย่างนั้นสักที ฉันใจเสียไปหมดแล้วนะ

มันเป็นคำชมที่ไม่ค่อยน่ายินดีเท่าไรนักในสถานการณ์เช่นนี้

แต่อีกใจหนึ่งก็กลัวว่าพวกสาวใช้ที่อุตสาหะชื่นชมอย่างเต็มที่ที่จะเสียใจหากฉันปฏิเสธ ฉันจึงทำแค่เพียงผินยิ้มและพยักหน้ารับ

“อืม ขอบใจสำหรับคำชมนะ”

บรรดาสาวใช้ต่างยิ้มกว้างพร้อมกับเปิดประตูให้ฉัน

ใจจริงแล้วฉันไม่อยากจะไปเลยแม้แต่น้อย แต่ก็ต้องจำใจก้าวเท้าออกไปข้างหน้าที่ละก้าว ในตอนนี้เหลือแค่เพียงลงบันไดนั้นไปก็จะเจอท่านพ่อที่กำลังรออยู่

เฮ้อ ไม่อยากไปเลย

ในขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น

“จู่เวเลี่ยน”

ฉันหันไปเห็นท่านพ่อยืนมือมาให้อยู่ตรงหน้าบันได โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร

วันนี้ท่านพ่อก็เปล่งประกายเหมือนเคย

ซึ่งนั่นแปลว่าท่านพ่อยังคงไม่ล้มเลิกความคิดที่จะจับฉันคลุมถุงชน

ถ้าท่านพ่อได้แต่งงานใหม่เร็ว ๆ ก็คงดี

ฉันคาดหวังลมๆ แล้งๆ อยู่สักพัก ก่อนจะเดินเข้าไป
จับมือเขาไว้อย่างช้าๆ จากนั้นไม่นานรอยยิ้มสดใสก็ปรากฏบน
ใบหน้าอันเปล่งประกาย

“วันนี้สวยมากเลยนะ”

แค่นี้ก็ยังไม่อยากจะเชื่อแล้ว ไม่คิดเลยว่าท่านพ่อจะชม
ฉันด้วย

การชมเรื่องรูปร่างหน้าตาถือเป็นมารยาทพื้นฐานทั่วไป
ก็จริง แต่คำชมที่ออกมาจากปากของท่านพ่อกลับทำให้ฉันรู้สึก
แปลกอย่างบอกไม่ถูก

เพิ่งเคยได้ยินคำชมเรื่องหน้าตาเป็นครั้งแรกเลย

ในขณะที่ฉันรู้สึกขัดเขิน ริมฝีปากท่านพ่อที่วาดเส้นโค้ง
อย่างละมุนละไมก็ขยับขึ้น

“องค์รัชทายาทก็น่าจะต้องชอบแน่ๆ”

ฉันเปลี่ยนเป็นสีหน้าบูดบึ้งทันที หลังจากได้รู้เหตุผลที่
อีกฝ่ายชม

อ่า หมายถึงดูดีในสายตาขององค์กรฯ ทายาทสินะ

แต่ถึงอย่างไร ฉันก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้ยินคำพูดน่าอาย
อย่างเช่น ‘เจ้าหญิงคนสวยของพ่ออยู่แล้ว’ เพราะความสัมพันธ์
ระหว่างพ่อกับลูกสาวของพวกเราไม่ได้ดีขนาดนั้น เรียกว่าเป็น
คนแปลกหน้า น่าจะยังไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ยังอดรู้สึกผิดหวังไม่ได้

เพราะอันที่จริงแล้ว ฉันตั้งใจและประทับใจที่เขาเอ็นดู
ลูกสาวอย่างฉัน

แต่...ฉันจะไม่คาดหวังอะไรลมๆ แล้งๆ หรือ

“ไปกันเถอะ”

มือที่นำทางฉันไปอย่างช้าๆ ช่างอบอุ่นเสียจนรู้สึก
เจ็บปวดใจอย่างบอกไม่ถูก

เฮ้อ อยากให้วันนี้ผ่านไปไวๆ จัง

แม็กซ์ใช้คู่มือหน้าต่างตัวเองผ่านทางกระจก

เยี่ยมเลย แบบนี้น่าจะไม่มีปัญหา

ในขณะที่กำลังคิดว่าทุกอย่างเป็นไปได้ไปอย่างรวดเร็ว จู่ๆ
จดหมายที่ยังไม่ถูกนำไปส่งก็เข้ามาสู่สายตาของเขา

อืม...เอาไปเผื่อก่อนแล้วกัน

แต่แล้วเสียงใครบางคนก็ดังขึ้นจากอีกฟากฝั่งของประตู
ในขณะที่แม็กซ์กำลังเก็บจดหมายใส่อย่างดี

“องค์รัชทายาท ถึงเวลาเสด็จแล้วพะย่ะค่ะ”

สิ้นเสียงนั้น แม็กซ์ถอนหายใจพลางหยิบหน้ากากขึ้นมาสวมบนใบหน้า ถึงแม้จะใส่หน้ากาก แต่เขาก็ยังดูดีอยู่ไม่เปลี่ยน
คุ่มแล้วที่อุตส่าห์เสียเวลามาแต่งองค์ทรงเครื่อง

แม็กซ์ตัดสินใจอย่างแน่วแน่พร้อมกำหนดแน่นอน

วันนี้จะต้องแก้ไขความเข้าใจผิดของจูเวเลียนให้ได้!

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ฉันเห็นขบวนรถม้าต่อกัน
ยาวเหยียดจากประตูพระราชวัง

ไม่ได้มาที่นี่นานแล้วนะ

เกือบหกเดือนแล้วที่ฉันไม่ได้ย่างกรายมาแถวบริเวณ
พระราชวังเลย นับตั้งแต่ที่ระลึกความทรงจำในชาติก่อนได้

ถึงจะเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความทรงจำที่ไม่ค่อยดี
เท่าไร แต่พระราชวังก็ยังคงใหญ่โตโอ้อ่าและงดงาม สมกับเป็น
สถานที่ที่องค์จักรพรรดิแห่งจักรวรรดิฟ้านักอยู่

ตอนเด็กๆ ฉันเคยมีความคิดไร้สาระว่าอยากอาศัยอยู่ที่นี้
ด้วย

ฉันขำเลื่อมองท่านพ่อเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับไปมอง
นอกหน้าต่างตามเดิม

แต่หลังจากไปหาท่านพ่อแล้วถูกปฏิบัติเช่นนี้ ฉันก็ละทิ้ง
ความคิดนั้นไปทันที...

พอมาลองคิดดูแล้ว ถ้าอยากอาศัยอยู่ที่นั่นก็คงต้องไป
เป็นพระชายาขององค์รัชทายาท หรือไม่ก็เป็นนางกำนัลของ
องค์หญิง ซึ่งมันเป็นความคิดที่บ้าบอพอกันทั้งคู่

ดีแล้วที่ล้มเลิกความคิดไปซะก่อน

ฉันคิดเรื่องพวกนั้นอยู่สักพัก ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าคน
จัดการดูแลงานเลี้ยงนี้คือองค์หญิง

วันนี้อองค์หญิงจะมาร่วมงานเลี้ยงด้วยไหมนะ

ถ้ามีคนที่ต้องคอยระวังอยู่สองคน คงเหนื่อยมากแน่ๆ

แต่ไม่สิ มีความเป็นไปได้มากกว่าที่เธอจะไม่มาร่วมงาน
เลี้ยงวันนี้ เพราะอีกสองสัปดาห์ก็จะถึงวันฉลองบรรลุนิติภาวะ
ขององค์หญิงแล้วนี่นา

แวดวงชนชั้นสูงให้ความสำคัญอย่างมากกับงานฉลอง
บรรลุนิติภาวะซึ่งมีเพียงแค่ครั้งเดียวในชีวิต

เพราะฉะนั้นบรรดาเลดี้ชนชั้นสูงหลายคนจึงมักจะคิดหนัก
กันว่า ควรทำอย่างไรถึงจะโดดเด่นขึ้นมาในวันนั้น และงานสำคัญ
ระดับนั้นก็กำลังจะถูกจัดขึ้นในอีกสองสัปดาห์นับจากนี้ จึงไม่มี

เหตุผลที่องค์กรหญิงผู้ซึ่งไม่เคยปรากฏตัวอย่างเป็นทางการมาก่อน
สักครั้ง จะมาร่วมงานเลี้ยงของพี่ชายต่างแม่ที่ความสัมพันธ์
ไม่ลงรอยกัน

ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าฉันจะได้เจอองค์กรหญิงในอีกสอง
สัปดาห์ข้างหน้าละสิ

ถึงแม้องค์กรหญิงจะเป็นบุคคลที่ฉันต้องการหลีกเลี่ยง แต่
ตอนนี้ยังไม่มีเวลาจำเป็นต้องมานั่งคิดมากเรื่องนี้ขนาดนั้น
เพราะในเมื่อฉันยังไม่ได้ก่อเรื่องวุ่นวายอะไร จึงยังไม่มีเรื่องให้
ต้องเผชิญหน้ากับองค์กรหญิง

ปัญหาคือองค์กรชัทยาตต่างหาก

บริเวณที่จัดงานเลี้ยงน่าจะคับคั่งไปด้วยเหล่าชนชั้นสูง
ที่มีบรรดาศักดิ์ซึ่งมาร่วมงานตามหน้าที่ แต่ก็คงเป็นเรื่องยากที่จะ
หลุดพ้นจากสายตาของท่านพ่ออยู่ดี ถึงแม้ว่าฉันจะอาศัยช่วง
ชุลมุนวุ่นวายหลบออกมาก็ตาม

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องหาโอกาสออกมาให้ได้

ในขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดว่าจะออกมาจากงานเลี้ยง
อย่างไรอยู่นั่นเอง

“ไม่ต้องกังวลไป”

จู่ๆ ท่านพ่อก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน ซึ่งมันทำ
เอาฉันตกใจจนหันไปมอง

ท่านพ่อตั้งใจจะพูดอะไรอีกหรือเปล่า

ฉันรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง จากนั้นไม่นาน
ท่านพ่อก็กล่าวพร้อมกับบอมบี้มเล็กน้อย

“เพราะในสายตาขององค์รัชทายาทจะมีแค่ลูกคนเดียว
เท่านั้น”

ฉันคาดเดาได้ว่าท่านพ่อน่าจะพูดบางอย่างเกี่ยวกับ
องค์รัชทายาทอย่างแน่นอน แต่ไม่คิดว่าจะเปิดเผยความคิดที่
เห็นแก่ตัวอย่างโง่งง แบบนี้

นี่มันไม่เกินไปหน่อยหรือ ฉันเองก็มีคนรักเป็นตัวเป็นตน
อยู่แล้วนะ!

ถึงจะเป็นแค่คนรักตามสัญญา แต่ท่านพอรู้เพียงแค่ว่า
ฉันกับเขาคบกันอยู่จริง ๆ ท่านพอเอาแต่พูดถึงองค์กรรัชทายาท
เข้าไปซ้ำมาจนฉันชักจะอึดอัดใจแล้ว

และในท้ายที่สุด ฉันก็ทนไม่ไหวและตอบกลับไปว่า

“แต่ลูกไม่คิดเช่นนั้นค่ะ เพราะหลาย ๆ คนคงจะแต่งตัว
กันมาอย่างหรูหรา เพื่อให้สะดุดตาของวีรบุรุษคนใหม่อยู่แล้วค่ะ”

ถึงแม้ฉันจะพยายามพูดอ้อม ๆ แต่มันก็ฟังดูเหมือนเป็น
การปฏิเสธความตั้งใจของเขาที่ต้องการให้ฉันเข้าไปอยู่ในสายตา
ขององค์กรรัชทายาทให้ได้อยู่ดี

ดูเหมือนท่านพอจะตกใจกับการคัดค้านที่ไม่คาดคิดของ
ฉัน เขาจึงหันมามองฉันด้วยสายตาตกตะลึง แต่ในไม่ช้าสายตา
คู่นั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาขึ้นทีละน้อย

โกรธหรือเปล่านะ ทำยังไงดี

ฉันคิด แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังไม่อยากเผชิญหน้ากับ
ท่านพ่อในวันนี้

คงช่วยไม่ได้สินะ ถ้าเกิดทำอะไรผิดพลาดไป ชีวิตนั้นก็
คงจบเห่แน่ แต่เอาไว้อ่อยคิดทีหลังแล้วกัน

ในขณะที่ฉันกำลังตัดสินใจอยู่นั้น รถม้าที่เคลื่อนตัวอย่าง
ช้าๆ ก็หยุดลง และไม่นานประตูก็ถูกเปิดออก

“ลงไปกันเถอะ”

ฉันลังเลอยู่สักพักเมื่อเห็นท่านพ่อยื่นมือมาให้ แต่สุดท้าย
ก็เลือกที่จะจับมือเขาไว้

เป็นอะไรไหมนะ

เลจิสทอดมองลูกสาวที่ก้าวเดินอย่างไร้ริ้วแรงอยู่ข้างๆ
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองพระราชวังอย่างช้าๆ

ดวงตาสีฟ้าของเขาจุดขึ้นคล้ายกับสายลมเย็นเยือก
ที่พัดกระหน่ำในฤดูหนาว

ไอ้คนไม่ได้เรื่อง

ในช่วงที่ลูกศิษย์ไม่อยู่ ลูกสาวของเขาดูมีท่าทีทุกข์ใจ
อย่างมากและดูเหมือนความมั่นใจในตัวเองของเธอก็คงจะ
ลดน้อยลงเช่นกัน เธอถึงได้สรุปไปเองแล้วว่าองค์รัชทายาท
น่าจะไม่ใช่ชอบเธออย่างแน่นอน

แม้แต่ความมั่นใจยังให้กันไม่ได้...แล้วยังจะบอกว่าเป็น
คนรักกันอีกเนียนะ?

ใจจริงแล้ว เขาอยากออกจากงานฉลองชัยชนะแล้วพา
ลูกสาวกลับคฤหาสน์เดี๋ยวนี้เสียด้วยซ้ำ แต่เหตุผลที่เลจิสอดทน
อดกลั้นเอาไว้ มีเพียงแค่ออย่างเดียวเท่านั้น

เพราะจู่แวเลียนนุตส์สำหรับตั้งตาคอยให้งานเลี้ยงวันนี้มาถึง

ถึงแม้ปากจะปฏิเสธ แต่ลูกสาวกลับจ้องมองพระราชวัง
อย่างไม่ละสายตา

พอเห็นอย่างนั้น จึงเข้าใจได้เลยว่าเธอยังคงมีใฝ่ใ้ยต่อ
องค์รัชทายาทอยู่อย่างเต็มเปี่ยม

พ่อคนนี้ไม่รู้เลยว่าลูกยังขาดอะไรไป ถึงได้สนใจใฝ่หมอนั้น
ถึงขนาดนั้น

ลูกสาวของเขาทั้งงดงาม อีกทั้งยังมีข้อดีมากมายเต็มไป
หมดจนนับไม่ถ้วน

ในเมื่อบุตรชายชนชั้นสูงทุกคนต้องมาร่วมงานเลี้ยงกัน
ทุกคนอยู่แล้ว ลองมองหาคนใหม่ๆ ...

เลิศคิดสักพัก ก่อนที่นัยน์ตาของเขาจะดูน่ากลัวขึ้น

หมายความว่า จะมีพวกไร่ประโยชน์มาเกาะเกาะลูกสาว
ฉันนะสิ

วันนี้ต้องปกป้องลูกสาวไว้ให้ได้

เลิศคิดพลางจับมือลูกสาวแน่น

ฉันเหลือบมองมือที่ถูกท่านพ่อจับไว้แล้วถอนหายใจ

เขาจับมือฉันไว้อย่างแน่นหนา ถึงแม้จะไม่เจ็บ แต่ก็น่าจะ
หลุดออกจากฝ่ามือนั้นยากอย่างแน่นอน

หรือท่านพ่อกลัวว่าฉันจะหนีก็เลยกันไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ?

ในขณะที่ฉันจมอยู่กับความมกัลดกัลุ่ม เสียงอันดังกังวาน
ก็ดังขึ้น

“ดยุกเลจิส แอดเลย์ โพลเยนและบุตรี เลดีจูเวเลียน
เอลอยด์ โพลเยนมาถึงแล้วครับ”

จะว่าไปสองปีแล้วหรือเปล่านะที่ทางราชวงศ์จัดงานเลี้ยง
ที่ชนชั้นสูงทุกคนต้องมาร่วมงานตามหน้าที่แบบนี้

ในงานเลี้ยงอื่นๆ ฉันมักจะไต้ยินแต่คำกล่าวต้อนรับที่
ยกย่องสรรเสริญมาโดยตลอด พอถูกกล่าวถึงแบบธรรมดา
ทั่วไปจึงรู้สึกแปลกใหม่อยู่ไม่น้อย

อาจเป็นเพราะสถานที่คือพระราชวัง จึงต้องคำหนึ่งด้วยว่า
ทางราชวงศ์ก็เป็นผู้ฟังคำกล่าวต้อนรับด้วยเช่นกัน

ฉันคิดพลางก้าวเท้าเข้าไปในห้องจัดงานเลี้ยง แม้จะมีทั้ง
บรรดาชนชั้นสูงในจักรวรรดิ รวมไปถึงเหล่าอัศวินที่เข้าร่วม
สงคราม แต่ที่นี้ก็ยังคงดูกว้างใหญ่ไพศาลไม่เปลี่ยนแปลง

นั่นหมายความว่าพระราชวังกว้างขวางมาก...แต่ก็ดู
เดินไปไหนมาไหนยากเหมือนกัน

คนอื่นอาจยกย่องสรรเสริญความมั่งคั่งของจักรวรรดิ
อาแซ็ทอันยิ่งใหญ่ แต่ในสายตาของฉัน มันเป็นแค่สถานที่ที่มี
พื้นที่กว้างโดยไม่มีประโยชน์และเปิดโล่งจนซ่อนตัวได้ยาก
เท่านั้น

ถ้าเป็นอย่างนี้ ต่อให้แอบออกไปที่ระเบียงก็คงเป็นที่
สังเกตเห็นอย่างแน่นอน

ในขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆ มือข้างที่คิดว่าน่าจะ
ถูกจับไว้ตลอดทั้งวันก็ได้รับอิสระ

หืม?

ฉันหันไปมองท่านพ่อและเห็นเขาทอดมองไปด้านหน้า
ด้วยแววตาเย็นชา

“ตั้งสติให้ดีและถ้าเป็นไปได้ อย่าเงยหน้าขึ้น”

สิ้นเสียงประโยคนั้น ฉันจึงหันไปมองด้านหน้าตามท่านพ่อ
สายตาของฉันหันไปเห็นคนนั่งอยู่บนบัลลังก์ ซึ่งตั้งอยู่ตรงจุดที่สูง
กว่าบริเวณที่จัดงานเลี้ยง

ชายวัยกลางคนที่สวมเสื้อคลุมตัวยาวประดับด้วยขนมิงก์ และสาวงามในชุดเดรสสีทองหรูหรา มงกุฎอันแสนงดงามที่ประดับอยู่บนศีรษะ บ่งบอกได้ถึงสถานภาพของพวกเขา

หลังจากเห็นอย่างนั้น ฉันจึงเข้าใจแล้วว่าทำไมท่านพ่อถึงพูดอย่างนั้น พร้อมกับหลุบสายตาดำลง

“ดยุกเลจิส แอดเลย์ โพลเยน ขอถวายบังคมแต่ดวงตะวัน และดวงจันทร์แห่งจักรวรรดิพะยะคะ”

เมื่อท่านพ่อกล่าวทักทาย ฉันจึงโค้งคำนับให้พวกเขาอย่างนอบน้อมเช่นกัน

“จิวเวเลียน เอลอยด์ โพลเยนแห่งตระกูลดยุกโพลเยน ขอถวายบังคมแต่ดวงตะวันและดวงจันทร์แห่งจักรวรรดิพะยะคะ”

จากนั้นไม่นาน น้ำเสียงอันเคร่งขรึมขององค์จักรพรรดิก็ดังขึ้น

“ข้าดีใจที่เจ้าให้เกียรติมาร่วมงานนี้ด้วย”

“กระหม่อมต้องมาร่วมงานฉลองของจักรวรรดิอยู่แล้วพะยะคะ”

ดูเหมือนองค์จักรพรรดิจะพึงพอใจกับคำตอบของท่านพ่อจึงหัวเราะว่า

“จะว่าไป อีกไม่นานลูกสาวของเจ้าก็จะบรรลุนิติภาวะแล้วใช่ไหม”

ในขณะที่ฉันกำลังคิดหนักว่าควรตอบคำถามนั้นเองหรือไม่ จู่ๆ เสียงของท่านพ่อก็ดังขึ้น

“พะยะค่ะ งานฉลองบรรลุนิติภาวะมีแผนจะจัดขึ้นในอีกสามเดือนข้างหน้าพะยะค่ะ”

ถึงจะก้มหน้า แต่ก็รับรู้ได้ว่าตอนนี้องค์จักรพรรดิกำลังจ้องมองมาทางฉัน

“โอ้ ไหนเงยหน้าขึ้น...”

แต่ทันใดนั้น ชายวัยกลางคนที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้ามหาดเล็กขององค์จักรพรรดิก็เดินเข้ามา หลังจากได้รับรายงานบางอย่าง องค์จักรพรรดิจึงเตาะลื่นอย่างไม่พอใจแล้วหันมาพูดกับพวกเรา

“อีกเตี้ยวองค์รัชทายาทก็จะมาถึงแล้ว ข้าคงต้องไปเตรียมตัวต้อนรับก่อน ขอให้สนุกกับงานเลี้ยง”

ประโยคนั้นทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจ

โล่งอกไปที

ถึงแม้จะดูเป็นคนใจกว้าง แต่ในความเป็นจริงแล้ว องค์จักรพรรดิมักจะรู้สึกต่ำต้อยกว่าองค์รัชทายาทผู้เป็นลูกชายที่เก่งกาจกว่าตัวเองอย่างมาก ส่วนองค์จักรพรรดินีก็ใช้ความรักของผู้เป็นแม่อันบิดเบี้ยวในการทำร้ายจิตใจลูกสาว

เพราะงั้นนิยายเรื่องนี้ก็เลยถูกจัดอยู่ในประเภทการแก้แค้นที่น่าสะใจสินะ

ตอนนี้สถานการณ์อาจจะยังน่าอึดอัดอยู่ แต่ในอนาคต เบียทริเซ่จะตื่นรู้กลายเป็นนักเวท ตามมาด้วยการแก้แค้นที่น่าสะใจอีกเป็นขบวน ถึงแม้จะเกือบถูกใครบางคนลอบสังหารในตอนสุดท้าย แต่เพราะเป็นตัวเอกของเรื่อง เธอจึงรอดตายมาได้ แม้จะกินยาพิษเข้าไปก็ตาม

และในท้ายที่สุด เธอจะได้รับชัยชนะอย่างปลอดภัย
ถึงแม้จะไม่ลงรอยกับผู้เป็นพ่อและแม่ก็ตาม

แต่ในกรณีของฉัน มันต่างออกไป

ถ้าหากฉันซึ่งเป็นตัวละครที่ต้องเสียชีวิตเพื่อการแก้แค้น
อันน่าสะใจของเบียทริเซ่ถูกคนพวกนั้นจับผิดละก็ ชีวิตอัน
ยากลำบากของฉันน่าจะจบสิ้นแน่

เพราะอย่างนั้น ฉันจึงออกมาจากที่นั่นพร้อมกับกัมหน้า
ลงต่ำเท่าที่จะทำได้

ต่อไปคงต้องระวังตัวไม่ให้สะดุดตาพวกเขาแล้ว

ในขณะที่ฉันย่ำเตือนตัวเองอยู่นั้น

“องค์รัชทายาทแม็กซ์มีลเลียน คาเซน อาแซ็ท เจ้าภาพ
งานเลี้ยงในวันนี้และวีรบุรุษแห่งสงครามรากอนเสด็จมาถึงแล้ว
พะย่ะค่ะ”

หลังได้ยินคำกล่าวต้อนรับ สายตาของทุกคนต่างหันไป
มองที่ประตูทางเข้าห้องจัดงานเลี้ยงกันเป็นตาเดียว

ทุกคนต่างตกตะลึงเมื่อเห็นชายหนุ่มสวมชุดเครื่องแบบ
สีตำรวจธรรมดา เพราะคาดเดาไว้ว่าเขาจะต้องมาในชุดอันหรูหรา
อย่างแน่นอน

“เอ๊ะ ใส่ชุดสีดำในงานฉลองงั้นหรือ”

“ดูท่าทางจะทรงโปรดปรานสีดำมากเลยนะครับ ชุดเกราะ
ก็สีดำ ชุดเครื่องแบบก็ยังเป็นสีดำอีก”

ในที่สุดองค์รัชทายาท ชายหนุ่มที่จะทรงมานั้นในอนาคต
ก็ปรากฏตัวขึ้น

ฉันกวาดตามองเขาอย่างช้า ๆ องค์กรรัชทายาทมาในชุด
สีดำสีเดียวทั้งตัว แม้รูปร่างจะผอมเพรียว แต่ก็มีลาดไหล่กว้าง
และร่างกายกำยำ

แต่มีเรื่องน่าเสียดายอยู่อย่างหนึ่ง...

“ทำไมถึงใส่หน้ากากล่ะ”

หน้ากากปิดบังใบหน้าทั้งหมดจึงทำให้ไม่สามารถ
มองเห็นใบหน้าขององค์กรรัชทายาทได้

ว่าจะจำหน้าไว้เพื่อหลีกเลี่ยงสักหน่อย ทำแบบนี้ แแผนฉัน
ก็ล้มหมดสติ

ในขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น

“จู่เวเลียน”

“คะ?”

จู่ๆ ท่านพ่อก็เรียกชื่อของฉัน ฉันจึงหันหน้าไปหาและ
เห็นว่าท่านพ่อกำลังส่งสัญญาณทางสายตาให้

“เพื่อนๆ ของลูกกำลังมองลูกอยู่นะ”

ฉันหันไปมองตามที่ท่านพ่อบอก ปรากฏว่าเหล่าสมาชิก
งานเลี้ยงน้ำชาเย็นรวมกันอยู่ตรงที่หนึ่งและกำลังจ้องมาที่ฉัน
เป็นตาเดียว

สายตาของพวกเขาเธอเหมือนกับกำลังเรียกฉันอยู่เลย...

จากนั้นท่านพ่อก็พูดต่อว่า

“ไปสิ”

ไม่นึกเลยว่าท่านพ่อจะปล่อยฉันไปง่าย ๆ ขนาดนี้ แต่
แน่นอนว่าฉันไม่มีทางโยนโอกาสที่เข้ามาทิ้งอยู่แล้ว

“ขอบคุณค่ะท่านพ่อ”

ท่านพ่อพยักหน้าให้กับคำขอบคุณของฉันแล้วหันหลังไป
อีกทาง

ดีเลย ในเมื่อโชคดีที่หลุดพ้นจากการเฝ้าระวังของท่านพ่อ
ได้แล้ว...ฉันคุยกับพวกเธอสักพักแล้วค่อยออกไปจากห้อง
จัดงานเลี้ยงดีกว่า

ฉันคลี่ยิ้มอย่างพอใจและเดินไปหาเหล่าสมาชิกงานเลี้ยง
น้ำชา

หลังจากเข้ามาในห้องจัดงานเลี้ยง แม็กซ์ก็รับรู้ได้ถึงแผนการ
สนุก ๆ ที่น้องสาวต่างแม่เป็นคนลงมือในทันที

เธอคงตั้งใจจะทำให้ฉันอับอายสินะ...แต่ใครสนกันเล่า

น่าเสียดายที่แม็กซ์ไม่สนใจว่าคนอื่นจะพูดถึงตัวเอง
อย่างไรแม้แต่บ่อย ต้องขอบคุณข่าวลือทั้งหมดในช่วงที่ผ่านมา
และสิ่งที่เขาสนใจในขณะนี้ก็มีเพียงแต่อย่างเดียวนั่น

จูเวเลียนอยู่ตรงนั้นสินะ

จุดประสงค์ที่เขาตั้งใจจัดงานเต้นรำสวมหน้ากากแต่แรก
ก็เพียงเพื่อไม่ให้ถูกเธอจับได้ว่าตัวเองเป็นองค์กรฆาตยาทเท่านั้น

แม็กซ์ทอดสายตามองจูเวเลียนอยู่สักพัก ก่อนจะขมวดคิ้ว
มุ่น

ไหนบอกว่าไม่สะดุดตาใจ นี่มันสะดุดตาชัดๆ

อาจเป็นเพราะสีของเดรสจึงทำให้ดูไม่สะดุดตาหากมอง
ผ่านๆ แต่ถ้าได้มองเห็นเธอครั้งหนึ่งแล้วก็จะละลายตาไปจาก
เธอไม่ได้อีกเลย

ดูจากพวกแมลงที่มารุมตอมรอบๆ จูเวเลียนก็รู้ได้แล้ว

แม็กซ์จ้องพวกที่มองจูเวเลียนตาเป็นมันเขม็งพลาบ
ขบฟันแน่น

“ไอ้แมลงต่ำต้อยพวกนี้รู้ตัวใหม่ว่ากำลังมองใครอยู่

ใจจริงแล้ว เขาอยากเข้าไปขอเธอเต็นรำและเอ๋ยปาก เตือนพวกชนชั้นสูงที่เข้ามาเกาะเกาะอยู่รอบ ๆ เธอเดี๋ยวนี้เสีย ด้วยซ้ำ แต่ทว่า...

“ปิดหน้าปิดตาทำไม ใส่หน้ากากในวินอย่างนี้ เดี่ยวก็ถูกพวกชนชั้นสูงซุบซิบนินทากันหรอก”

แม็กซ์กำลังจะตอบกลับ องค์จักรพรรดิที่พูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ แต่ทว่า

“ฝ่าบาท คงเป็นเพราะองค์รัชทายาทไปอยู่ในสนามรบมานาน จึงทำให้ไม่ค่อยรู้เรื่องการแต่งตัวเท่าไร โปรดทรงเห็นใจด้วยเถอะเพคะ”

แววตาของแม็กซ์เริ่มฉายแววหนักแล้ว เมื่อได้ยินคำพูดของแม่เลี้ยงที่พูดจาขวะเขาพร้อมกับแสร้งทำเป็นมีเมตตา

เพราะถ้าฉันไปขอเธอเต็นรำละก็...คงตกเป็นเป้าสายตาของไอ้ขยะพวกนี้แหง ๆ

หักคอให้ตายไปเลยดีไหมนะ

พอมาลองคิดดูแล้ว ฆ่าทิ้งไปซะตอนนี้ก็น่าจะไม่ใช่เป็น
ปัญหา

ในขณะที่แม็กซ์กำลังถูกรอบงำด้วยความคับแค้นใจอัน
รุนแรงต่อผู้เป็นพ่อและแม่เลี้ยง จูเวเลียนก็กลับเข้าสู่สายตาของ
เขาอีกครั้ง ทั้งที่เพียงแค่ออกตาไปเล็กน้อยเท่านั้น

หลังจากนั้น แม็กซ์จึงเปลี่ยนความคิดในทันที

ใช่แล้ว ต้องทำให้เธอเห็นว่าฉันไม่ใช่คนน่ากลัว

ในตอนนั้น มีพวกชนชั้นสูงเดินเข้ามาหาเพื่อที่จะทักทาย
พอดี เมื่อเห็นอย่างนั้น แม็กซ์จึงยกยิ้มมุมปากขึ้น

สงสัยคงต้องตอบแทนกันหน่อยแล้ว

เมื่อเหล่าชนชั้นสูงกำลังจะโค้งคำนับ แม็กซ์ก็พูดขึ้นว่า

“หน้าากนี้เป็นของขวัญเซอร์ไพร์สที่น้องสาวมอบให้
กระหม่อมพะย่ะค่ะ”

คำพูดขององค์รัชทายาททำให้เหล่าชนชั้นสูงต่างสะดุ้งตกใจ อีกทั้งยังทำให้องค์จักรพรรดินีโกรธจนตัวสั่น จากนั้นไม่นาน องค์จักรพรรดินีก็ยิงคำถามใส่ลูกชายที่พูดจาแปลกๆ

“หน้ากากเป็นของขวัญนี้หรือ หมายความว่ายังไง”

“กระหม่อมได้บอกอย่างชัดเจนแล้วว่า จะจัดงานเต้นรำสวมหน้ากาก แต่ปรากฏว่ามีแค่กระหม่อมคนเดียวที่ใส่หน้ากาก กระหม่อมจึงคิดว่าน้องสาวคงจะแกล้งหยอกกันเล่นเล็กน้อยพะย่ะค่ะ”

คำตอบขององค์รัชทายาททำให้องค์จักรพรรดินีกล่าวพร้อมกับพยายามยิ้มอย่างฝืนใจ

“องค์รัชทายาท องค์หญิงของเราได้จัดเตรียมงานเลี้ยงเพื่อองค์รัชทายาทอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีทางที่เธอจะล้อเล่นกับเรื่องสำคัญระดับประเทศหรอกพะย่ะค่ะ”

แววตาของแม็กซ์เป็นประกายเมื่อได้ยินคำตอบนั้น

“อ้อ ถ้านั้นก็คงจะเกิดความผิดพลาดสินะพะย่ะค่ะ กระหม่อมเข้าใจพะย่ะค่ะ”

องค์จักรพรรดินีมีสีหน้าเฉือนไปในทันที

ถึงแม้จะเกิดจากความผิดพลาด แต่คอนเซปต์หลักก็ถือเป็นหัวใจของงานต้นรำ ดังนั้นถ้าหากยอมรับว่ามันคือความผิดพลาด เบียทริซจึงน่าจะถูกตำหนิติเตียนว่าเป็นพวกประมาทเลินเล่ออย่างแน่นอน

แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยอมรับว่าเป็นการหยอกเล่นไม่ได้เหมือนกัน เพราะถ้าทำอย่างนั้น มันจะกลายเป็นการจงใจทำลายงานเลี้ยงสำคัญของพระราชวังไปโดยปริยาย

องค์จักรพรรดินีสุดลมหายใจเข้าลึกๆ

ที่ผ่านมามองครีซทหายาทไม่เคยโต้ตอบข่าวลือแยะๆ และการพยายามลอบสังหารหลายครั้งมาก่อน เธอจึงไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะโต้กลับซึ่งหน้าเช่นนี้

แต่ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนั้นต่อไป ภาพลักษณ์ที่ไม่ดีจะติดตัวไปจนถึงก่อนงานฉลองบรรลุนิติภาวะขององค์หญิง

ช่วยไม่ได้แหละนะ คงต้องตอบแบบกำกวมไปก่อน

ในจังหวะที่องค์จักรพรรดินีกำลังจะอำปากตอบนั่นเอง

“แต่กระหม่อมรู้สึกสนุกกับของขวัญเซอร์ไพร์สชิ้นนี้นะ
พะยะค่ะ ไม่ว่ามันจะเป็นความผิดพลาดหรือการหยอกเล่นก็ตาม
เพราะไม่ว่ายังไง มันก็เป็นสิ่งที่น้องสาวทำเพื่อกระหม่อม ดังนั้น
กระหม่อมจึงตั้งใจไว้ว่าจะใส่หน้ากากต่อไปพะยะค่ะ”

การรับมือที่เหนือความคาดหมายขององค์รัชทายาท
ทำให้องค์จักรพรรดินีถึงกับขมวดคิ้วมุ่น

ฟังผ่านๆ มันอาจดูเหมือนเขาตั้งใจจะปกปิดเรื่องนี้
แต่ทว่า...

“องค์รัชทายาททรงใจกว้างมากเลยนะค่ะ”

“นั่นสิค่ะ ทรงช่วยปกปิดความผิดพลาดของน้องสาว
ด้วย!”

บรรดาชนชั้นสูงต่างกล่าวชื่นชมในความใจกว้างของ
องค์รัชทายาท ที่นี้ไม่ว่าองค์รัชทายาทจะทำอะไรก็จะมีแต่เสียง
ชมไปทั่วทุกหนแห่ง

องค์จักรพรรดินีทนบรรยากาศเช่นนี้ไม่ไหวจึงลุกขึ้นยืน
ด้วยรอยยิ้มเจื่อน

“โล่งออกไปที่นะเพคะที่ทรงชอบงานเลี้ยงที่องค์หญิงเตรียมให้ ชุดหม่อมฉันเริ่มมีรอยยับแล้ว ขอตัวไปห้องแต่งตัวก่อนนะเพคะ”

“เชิญตามสบาย”

เมื่อองค์จักรพรรดินีหายลับไปจากสายตา แม็กซ์จึงหัวเราะเยาะเธอทันที

ที่ผ่านมาเขาไม่เคยโต้ตอบเลยสักครั้ง องค์จักรพรรดินีจึงคิดว่าองค์รัชทายาทเป็นแค่พวกสมองที่มึนที่ไม่มีวาทศิลป์ในการพูด ทำให้ในตอนนี้อาการควบคุมสถานการณ์ไว้ได้

ยัยโง่เอ๊ย ที่ฉันไม่เคยออกมาตอบโต้ไม่ใช่เพราะกลัว แต่แค่รอเวลาเหมาะๆ ต่างหาก

สายตาของแม็กซ์หันกลับไปทีजूเวเลียนอีกครั้ง

เมื่อสักครู่นี้ เขาจงใจทำตัวเป็นคนใจกว้างทั้งที่ไม่ได้อยากเป็น แต่พอเห็นว่าเธอไม่แม้แต่จะชายตามอง ก็อดรู้สึกเจ็บแปลบในใจไม่ได้

เฮ้อ อึดอัดชะมัด

จนกระทั่งถึงตอนนี้เขายังไม่เคยรู้สึกอึดอัดใจเท่านี้มาก่อน จนเริ่มคิดแล้วว่าต่อให้ถอดหน้ากากออก เขาก็คงไม่สนใจอยู่ดี

ฉันรู้สึกถึงกลางสังหรณ์บางอย่าง หลังจากเห็นการทะเลาะเบาะแว้งที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่

นั่นมันจงใจชัดๆ

จากประสบการณ์เปลี่ยนงานพาร์ทไทม์มาหลายที่ มันทำให้ฉันรู้ในทันทีว่ามองเผินๆ มันอาจจะดูเหมือนเป็นการให้อภัยด้วยความใจกว้าง แต่จริงๆ แล้วมันเป็นการทำให้อีกฝ่ายอับอายขายขี้หน้าต่างหาก

อาจจะมีคนที่ไม่รู้จริงๆ แต่ไม่มีทางที่พวกชนชั้นสูงจอมเจ้าเล่ห์จะมองสิ่งที่แม้แต่ฉันเองยังสังเกตเห็นได้ไม่ออก ดังนั้นเหตุผลที่พวกชนชั้นสูงเอ่ยปากชมเขา เป็นเพราะเขาคือ ‘ผู้ชนะ’

“องค์กรชทายาททรงดูใจดีมากเลยนะคะ”

หลังจากได้ยินโรสพูดอย่างนั้น เวโรนิกาจึงส่ายหัวไปมา

“ไม่รู้สิคะ ฉันคิดว่าพระองค์ทรงเฉลียวฉลาดมากเลยคะ”

ไม่รู้สิ ฉันคิดว่าทรงทำให้กลายเป็นเรื่องวุ่นวายใหญ่โต
ต่างหาก

แต่จะว่าไป สาเหตุที่เบียทริซ นางเอกของนิยายเรื่องนี้
ตื่นรู้กลายเป็นนักเวท ก็เป็นเพราะรู้สึกถูกคุกคามจากศิระของ
มือลอบสังหารที่องค์รัชทายาทส่งให้เป็นของขวัญเนื่องในงาน
ฉลองบรรลุนิติภาวะนี่นา

“เท่ามากเลยคะ!”

“ใช่ค่ะ ถึงจะทรงสวมหน้ากาก แต่ก็ทั้งสูงและหุ่นดี
เหมือนจะเป็นชายหนุ่มรูปงามอย่างที่เราคิดกันเลย ว่าใหม่คะ”

พอได้ยินคำชื่นชมองค์รัชทายาทจากคนใกล้ตัว ฉันก็
รู้สึกเวียนหัวขึ้นมาทันที

แกลังทำเป็นไปเดินเล่น แล้วไปตามหาห้องรับแขกดีไหมนะ

ในขณะที่ฉันกำลังคิดวางแผนในหัว อยู่ดีๆ ก็มีชายหนุ่ม
คนหนึ่งเดินตรงมาหาโรส

“เลดี้โรส ผมจัสติน เป็นอัศวินประจำราชวงศ์ครับ”

“โอ๊ะ ยินดีที่ได้พบค่ะเซอร์จัสติน”

โรสไม่ได้มีท่าทีรังเกียจเขาแต่อย่างใด หลังจากพูดคุยกัน สักพัก พวกเขาทั้งสองก็เดินออกไปเดินรำกันที่เวที

เวโรนิกามองภาพนั้นพร้อมกับกล่าวว่า

“ดูดีมากเลยนะคะ”

“นั่นสิคะ”

แต่แล้วมาเรียนกับแคทเธอรินก็พากันกรีดกรีด

“ว้าย นั่นมันคุณชายเอลิออสใช่ไหมคะ”

ฉันขำเลื่องมอเล็กน้อยและเห็นชายหนุ่มที่ดูปราดเปรื่อง คนหนึ่งถูกห้อมล้อมด้วยเหล่าหญิงสาว

คุณชายเอลิออสติดอันดับว่าที่เจ้าบ่าวในอนาคตที่ยอดเยี่ยมที่สุดในจักรวรรดิ ถึงแม้ว่าจะไม่เคยปรากฏตัวในนิยายก็ตาม

ก็หล่อดีนะ

ในจังหวะที่ฉันกำลังจะแสดงความคิดเห็น

“รีบไปกันเถอะค่ะ!”

ฉันถึงกับต้องหลุดหัวเราะ เมื่อเห็นทั้งสองเดินไปหาเขา
ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

ไฟแรงจริงๆ

“ตอนนี้เหลือแค่พวกเราสองคนแล้วนะคะ” เวโรนิกาพูด
ขึ้นมาเบาๆ

“อ่า นั่นสิคะ”

เธอคลี่ยิ้มเล็กน้อยแล้วเริ่มเปิดฉากสนทนา

“ได้ยินว่า...วันนี้เซอร์มิกาคิลไม่มาร่วมงานเลี้ยงค่ะ”

อ่า ไม่เห็นรู้เรื่องเลย สงสัยตอนนี้เขาจะอยู่นอกสายตา
ฉันไปเรียบร้อยแล้ว

เวโรนิกาพูดต่อด้วยสีหน้าที่เศร้าหมองลงเล็กน้อย

“เห็นว่าไม่ค่อยสบายเท่าไร...แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็หวังว่าเขาจะไม่เจ็บป่วยมาก”

หรือว่าจะเป็นการบาดเจ็บจากการออกกำลังกาย เพราะหลังจากที่เกิดเหตุการณ์นั้นกับมิคาอิล มีอยู่หลายครั้งที่เธอมักจะทำสีหน้าเศร้าสร้อยแบบนั้นให้เห็น

อิม ชวนเธอไปเดินเล่นด้วยกันดีไหมนะ

ถ้าจะไปห้องรับแขกก็ต้องเดินผ่านสวนไปอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไปเดินเล่นกับเธอสักพักหนึ่ง แล้วค่อยหาข้ออ้างดีๆ อย่างเช่นขอตัวไปพักผ่อนเพราะรู้สึกเหนื่อยก็ได้

“คือว่า เวโรนิกา”

ในจังหวะที่ฉันกำลังจะพูดกับเธอ จู่ๆ ชายหนุ่มคนหนึ่งก็เดินมาทางพวกเรา

“สวัสดีครับ ผมดิลัน เป็นอัครวินประจำราชวงศ์ครับ”

“อ้อ ค่ะ ยินดีที่ได้พบค่ะ”

“ยินดีที่ได้พบค่ะ”

เมื่อฉันตอบกลับพร้อมกับเวโรนิกา เขาจึงหันมามองฉัน
ด้วยใบหน้าที่กลายเป็นสีแดงระเรื่อ

“เลดี้โพลเบน ถ้าหากไม่เป็นการเสียมารยาท...”

อย่าบอกนะว่าจะชวนเดินร้านะ

ฉันรู้สึกกังวลอย่างมากเพราะไม่ได้ถูกชวนเดินร้ามานาน
แล้ว จากนั้นน้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นก็ดังขึ้น

“ผมอยากพูดคุยกับเลดี้เวโรนิกา เพื่อนของเลดี้สักครู่หนึ่ง
ได้ไหมครับ”

ประโยคนั้นทำเอาฉันตกตะลึงจนพูดไม่ออก

แล้วทำไมต้องเรียกฉันให้เข้าใจผิดด้วยเล่า

ฉันแอบเคืองเขาสักพัก ก่อนจะพยักหน้าตอบ เพราะไม่มี
ความจำเป็นอะไรที่จะต้องอารมณ์เสียกับเรื่องนี้

“ค่ะ ได้สิคะ”

จากนั้นเวโรนิกาจึงขมวดคิ้วและพูดแทรกขึ้นว่า

“เดี๋ยวก่อนคะ เซอร์ติลัน ถ้าอยากพูดคุยกับฉัน ก็ควร
ต้องถามความเห็นฉันก่อนไม่ใช่หรือคะ”

“อ่า เพราะว่าคุณอยู่ด้วยกันแค่สองคนกับเลดี้...ผมเลย
ถามก่อน เพราะกลัวว่าจะเป็นเรื่องถ้าหากทิ้งเลดี้ให้อยู่คนเดียว
นะครับ”

“ฉันไม่ค่อยอยากไปเท่าไรหรอกค่ะ ขอโทษด้วยค่ะ”

ถึงปากจะพูดอย่างนั้น แต่สายตาของเธอกลับฉายแวว
เสียดายเล็กน้อย พอเห็นอย่างนั้น ฉันจึงรับรู้และเข้าใจ
ความรู้สึกที่แท้จริงของเธอได้ในทันที

เธอคงปฏิเสธเพราะกลัวว่าฉันจะอยู่คนเดียวสินะ

ฉันรู้สึกขอบคุณที่เวโรนิกาอุตส่าห์คิดถึงฉัน แต่ในอีกใจ
หนึ่งก็รู้สึกผิดที่ต้องเป็นภาระ

ถึงยังงี้ ถ้าจะออกไปจากห้องจัดงานเลี้ยง ไปคนเดียว
น่าจะสะดวกมากกว่าอยู่แล้ว...นั่นคิดซะว่าเป็นโอกาสแล้วกัน

ฉันคิดเช่นนั้นและพูดขึ้นว่า

“แต่ฉันคงจะต้องขอตัวไปพักก่อนสักครู่หนึ่ง...ลองไป
พูดคุยกับเขาดูใหม่ล่ะค่ะ”

คำพูดของฉันทำให้เวโรนิกาหันมามองด้วยสายตาดกใจ

“ไม่สบายตรงไหนหรือคะ”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่รู้สึกเหนื่อยๆ เลยอยากไปพักสักครู่หนึ่ง
นะคะ”

เมื่อได้ยินคำตอบของฉัน เธอจึงทำสีหน้าโล่งใจแล้ว
ชำเลื่องมองอัศวินที่ชื่อว่าดิลันเล็กน้อย

ก่อนจะหันมาพูดคุยกับฉันด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

“เข้าใจแล้วค่ะ แล้วเจอกันนะคะ”

ฉันยิ้มรับการบอกกล่าวของเธออย่างอ่อนโยนแล้วเดินออก
จากห้องจัดงานเลี้ยง

ดีเลย ไปเดินรอบสวนสักรอบดีกว่า